

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg tror simpelt hen, at Enhedslisten og de andre socialistiske partier, som jeg redegjorde lidt for før, er frustrerede over, at de troede, de havde et område her, som de dog i det mindste kunne have som sådan en slags monopol på, at det var dem, som først og fremmest ville noget godt, når det gjaldt dagtilbud osv., og så har vi altså her en konservativ-liberal regering, der sammen med Dansk Folkeparti på en lang række områder styrker hele det her område. Det bliver man frustreret over. Det kan jeg måske godt forstå, men sådan er det altså.

Der bliver jo ikke taget noget fra nogen. Der er jo ikke nogen, som får færre tilbud eller dårligere tilbud. Tværtimod, kommunernes forpligtelser til at give tilbud til børnene er jo helt de samme efter det her forslag. Det er jo ikke sådan, at fordi man indfører private muligheder for at oprette pasningsmuligheder, så skal kommunerne svække deres tilbud. De skal stille de samme tilbud og lige så gode tilbud nu som før.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tager ordet, fordi der faktisk blev bragt noget nyt ind i debatten her. Det var nemlig det, ministeren sagde om, at jeg skulle have glemmt mit liberale udgangspunkt.

Jeg vil gerne minde ministeren om, at Det Radikale Venstre netop i denne her uge fejrer 100 år for vores frigørelse fra Danmarks Liberale Parti, Venstre, og det gør vi jo netop, fordi vi ikke bare var liberale, vi er faktisk også socialliberale, og det er en meget vigtig side af det, og det er den socialliberale side, der kommer til orde her i dag. Vi er nemlig tilhængere af frihed, men vi er tilhængere af frihed for alle.

Så vil jeg godt sige, at jeg ikke tror på, det er muligt at drive almindelige daginstitutioner, sådan som de ser ud i dag, bedre, end de bliver drevet. Jeg tror, at de drives meget stramt. Det viser sig, at normeringen bliver lavere og lavere, og det skyldes bl.a. stramninger inden for kommunernes økonomi.

Derfor tror jeg kun på, at sådan nogle daginstitutioner kan blive drevet bedre, hvis de koster mere. Det er ren logik, og det er den logik, som ministeren ikke vil medtage i sin tale.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak for den korte bemærkning. Ministeren ønsker ikke at svare.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF og KF) mod 49 (S, RV, SF og EL).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 26: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Forbedring af muligheden for madordninger i daginstitutioner mod fuld forældrebetaling).

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Fremsat 23/2 2005. Første behandling 10/3 2005. Betænkning 28/4 2005. Anden behandling 10/5 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

Ja, det er jo så dagens tredje forslag i rækken af meget ideologiske forslag fra regeringen og Dansk Folkeparti. Først har vi behandlet forslaget om at styrke de private pasningsordninger, og siden har Folketinget nu, godt nok dog og heldigvis med kun et borgerligt flertal, besluttet sig for, at der nu kan oprettes profitbørnehaver. Nu skal vi altså behandle det tredje forslag i rækken, nemlig det forslag, der åbner muligheden for, at der kan oprettes madordninger i børnehaverne.

Se, ideen om at styrke vores børns ernæring og kostvaner kan vi fuldt ud tilslutte os. Jeg synes, det står klart for enhver, at lige præcis når

det gælder ernæring og kost, så kan det kun gå for langsomt med at få skabt de nødvendige forbedringer i vores børns liv, og ikke mindst i den del af hverdagen, de tilbringer i daginstitutionerne. Så langt, så godt.

Kl. 16.30

Men når jeg netop nævner det her forslag som et forslag i rækken af meget ideologiske forslag, er det, fordi vi ved andenbehandlingen har stillet et fuldstændigt nødvendigt ændringsforslag, nemlig det ændringsforslag, der skal sikre, at de familier, der af forskellige årsager har en helt eller delvis finansieret friplads, også kan få det på madområdet, men det er blevet stemt ned af regeringen og Dansk Folkeparti.

Vi har stillet ændringsforslaget, fordi det selvfølgelig er afgørende vigtigt, at når vi laver madordninger i vores daginstitutioner, skal det være madordninger, der er tilgængelige for alle børn og for alle familier. Vi ved, at det her kan gå hen og blive en dyr affære, ikke for alle familier og måske slet ikke for familier med ét barn, men har man flere børn i daginstitution og bor i en kommune, hvor prisen er høj, kan det måske være et beløb, der kommer op på 500, 600, 700, måske 800 kr. for to-tre børn. Det beløb er så højt, at vi allerede nu ved, at der vil være familier, der vil vælge tilbuddet fra, simpelt hen fordi det ikke økonomisk er muligt.

Derfor foreslår vi: Lad den fripladsmulighed, der gælder for børn og familier i dag, også gælde på madområdet, sådan at de børnefamilier, der har svært ved at få økonomien til at hænge sammen, alligevel kan være med i en madordning, der kan sikre i virkeligheden også nogle af de svageste børn et ordentligt måltid mad om dagen, når de går i børnehaven.

Desværre har regeringen og Dansk Folkeparti valgt ikke at ville stemme for vores forslag, og derfor kan vi altså komme i en situation nu, hvor man på den enkelte børnehavestue kan se otte børn, der sidder og spiser dejlig, veltilberedt sund mad, tre børn, der sidder med en flad madpakke, og så måske et enkelt barn der ikke har noget mad med. Og så kommer forslaget her i virkeligheden til at vende sig mod sin egen grundsubstans, nemlig det, at alle børn skal have sundere mad.

Så derfor ser vi os desværre nødsaget til at stemme nej til det samlede lovforslag, fordi vi simpelt hen ikke vil være med til at skabe yderligere skævvridning i vores børns opvækstbetingelser og deres hverdag i en daginstitution.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

For god ordens skyld skal jeg lige minde om, at vi selvfølgelig fortsætter afstemningerne om tredje- og andenbehandlingerne, uanset at klokken måtte passere 17.00.

Derimod forestiller jeg mig ikke rigtig, at vi er færdige med forespørgslen inden kl. 17.00, så den bliver der ikke afstemning om i dag.

Så går vi videre, og den næste ordfører er fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ganske som den socialdemokratiske ordfører har sagt det, er det her et forslag, som handler om en forskelsbehandling af de børn, vi har i vores skoler og i vores daginstitutioner.

Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at det igen skal være penge, der har betydning for, om det enkelte barn kan få sund og nærrende mad i skolen eller ej, og derfor synes vi fra SF's side, at det socialdemokratiske ændringsforslag er en god idé, men at forslaget som helhed er en rigtig dårlig idé.

I SF ønsker vi gratis sund og nærrende skolemad til alle børn i det her land i folkeskolen og i de offentlige daginstitutioner. Det er en helt naturlig ting. Man har det i Sverige, man har det i Norge, man har det i Finland og har haft det i masser af årtier. Det er den eneste rigtige vej at gå, og det synes vi fra SF's side at vi skal til at kigge på.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Fru Line Barfod som ordfører for Enhedslisten.

Line Barfod (EL):

Jeg synes, at det her forslag er et af de mest uhyggelige forslag, der overhovedet er blevet fremsat af denne regering, og det siger ikke så lidt.

Selve tankegangen om, at små børn, helt ned til 6 måneder gamle, skal vænne sig til, at der er nogle, der har penge til at købe mad, og at der er nogle, der ikke har penge, og at nogle skal sidde og se på, at andre spiser, har jeg svært ved at forstå. Hvordan nogen overhovedet kan holde ud at ville stemme for et sådant forslag, har jeg altså meget svært ved at forstå.

Man startede med at indføre det for børnehavebørn, og nu vil man så også indføre for vuggestuebørn, at de skal vænne sig til, at nogle har råd til mad, og at nogle ikke har råd til mad, at nogle bare må se på.

Så kommer det rent praktiske problem med, hvordan man giver vuggestuebørn på 6 måneder madpakke med. Jeg ved ikke helt, hvad man forestiller sig at børn på 6 måneder skal have med, men det må nogle jo have gjort sig nogle overvejelser om.

Jeg synes, det er ret uhyggeligt, at man forestiller sig, at den opsplitning, man er i gang med at lave i samfundet, skal starte, allerede fra børnene er 6 måneder.

Kl. 16.35

Så prøver man godt nok at sige, at det er, fordi man vil indføre sund kost, men noget af det første, denne regering gjorde, da den kom til, var jo at afskaffe det forsøg, som vi havde været med til at få indført under den tidligere regering med god økologisk mad til børn i børnehaverne. Det synes man ikke der skulle være, man kunne ikke sikre god mad for alle børn.

I stedet går man så ind her og siger, at der skal være god mad til dem, der har råd, og så må de andre bare lære at klare sig uden. Man vil ikke engang gå så langt, som at de børn, som har friplads i børnehaven og i vuggestuen, så også kan have det i forhold til madordningerne.

Jeg vil gerne igen advare om, at det her kan komme til at betyde, at vi får endnu større opsplitning i daginstitutionerne, ligesom vi i dag diskuterer, hvad det var, vi gjorde galt i forhold til skolerne. Hvad er det, der har gjort, at der er så stor forskel på, hvor mange der går på den ene skole og på den anden skole især i områder i København?

Vi er ved at se den samme udvikling på daginstitutionsområdet, og det er der brug for at vi sætter ind for at forebygge, i stedet for at vi får et forslag som det her, der vil øge forskellene. Vi risikerer, at de velfungerende forældre, der tjener godt, flytter deres børn til de institutioner, hvor alle har råd til at være med til at betale, i stedet for at lade dem blive gående i de institutioner, hvor der er mange, der ikke har råd til at betale, og hvor man simpelt hen ikke kan bære rent menneskeligt at opleve, at der er børn, der ikke spiser, og hvor man derfor vil betale noget ekstra. Men der er grænser for, hvor meget man betaler ekstra til madordningen, og derfor flytter man så i stedet sit barn.

Den opsplitning risikerer vi at øge voldsomt med det her forslag, og derfor kan jeg simpelt hen ikke forstå, at nogen kan få sig selv til at stemme for det, og vi vil helt klart stemme imod.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg er meget glad for at kunne konstatere, at der er et flertal i Folketinget, som vil støtte det her forslag.

Det er familiepolitisk et fantastisk godt forslag, for det vil betyde, at der er flere familier, som kan have en stille og rolig morgen uden at have det pres, at man skal stå og smøre op til flere madpakker, som så bagefter står i køleskabet henne i børnehaven og måske bliver lidt småkedelige. Der bliver flere børn, som kan få et frisk måltid sund mad henne i børnehaven midt på dagen, fordi vi med det her lovforslag giver bedre mulighed for at etablere sådan nogle ordninger.

Så ud over det rent familiepolitiske i det er det jo ernæringspolitisk også fantastisk godt, at vi hermed sikrer, at børnene får sund mad midt på dagen i børnehaven og for så vidt også i vuggestuen.

Derfor kan det undre mig, at man er imod forslaget. Endnu mere grotesk bliver det, når Enhedslisten ved fru Line Barfod siger, at det er et uhyggeligt forslag. Jeg tror endda, det var noget af det mest uhyggelige, fru Line Barfod nogen sinde havde set, og hvorfor? Jo, fordi vi holder fast i, at det er forældrene selv, der må betale maden. De betaler jo maden i dag. Det gør de også i morgen. Det er der da ikke noget uhyggeligt ved.

Der er ikke nogen fornuftig grund til at stemme imod forslaget, bortset fra at man har et problem med, at det er denne her regering, som er kommet med det, og så synes man, man skal finde en grund til at stemme imod.

Det er et rigtig godt forslag, og der er masser af familier, som vil blive glade for, at vi skaber denne her mulighed. Det har jo også været ønsket rundtomkring, at det bliver gjort.

Der er ikke noget nyt rent finansieringsmæssigt i det overhovedet, bortset fra at hvis man internt i kommunen ansætter køkkenmedarbejdere, så kan det indgå i den samlede betaling, men kommunen skal til gengæld fastsætte en maksimumsgrænse for betalingen, så det ikke bliver urimeligt for nogen. Det er da meget fornuftigt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der et antal korte bemærkninger. Den første er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå, at ministeren prøver at tale udenom og prøver at sige alt muligt om, at det her skulle være for at styrke ernæringen og mange andre gode ting.

Kan ministeren ikke bekræfte, at det, som det her forslag indebærer, er, at man kan etablere en madordning, hvor nogle forældre betaler, og andre, som ikke har råd til at betale, lader være; at de børn, hvis forældre ikke betaler, ikke får mad; at vi kommer til at opleve i daginstitutioner, at der kan være børn, der skal sidde og se på, mens nogle andre børn får mad?

Det er det, forslaget indebærer. Hvor man i dag har velfungerende vuggestuer, hvor alle børn får mad, åbner man med det her forslag for, at kommunerne kan lukke de madordninger, og så kan man i stedet indføre, at de forældre, der har råd, skal betale for deres børn. De børn, hvis forældre ikke har råd, skal så sidde og kigge på, at de andre får mad. Kan ministeren ikke bekræfte, at det er det, der ligger i det her forslag, at nogle kan få, og at andre kan ikke få, helt fra de er 6 måneder gamle?

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, jeg kan slet ikke bekræfte alt det, som fru Line Barfod siger. Jeg kan bekræfte, at det bliver muligt at indregne løn til køkkenmedarbejdere i betalingsordningen, men betalingsordninger har der jo været hele tiden. Det har hele tiden været sådan, at man kunne oprette ordninger, hvor forældrene skulle betale for børnenes mad. Nu kan man bare indregne lønnen til køkkenmedarbejderne. Det er den ene ting.

Den anden ting, vi gør, er, at vi indfører en maksimumsregel, sådan at der er en maksimumsgrænse for, hvad der skal betales, som kommunen kan fastsætte.

Den tredje nye ting, vi gør, er, at vi siger, at 0-2-årige nu også bliver omfattet af den her mulighed. Det skal man da kun være glad for. Det betyder, at der er nogle flere vuggestuer, hvor der vil være mad midt på dagen.

Der er ingen grund til at være så ked af det. Der er ikke noget uhyggeligt ved det. Jeg er sikker på, at der er problemer med enkelte børn, som ikke får tilbudt maden, så finder man nok

lokalt nogle løsninger på det uden de store problemer.

Det er et fornuftigt, reelt tilbud til forældrene, vi giver her. Og det kan i øvrigt ikke etableres, uden at forældrene ønsker det, for det er jo noget, der skal udspringe af ønsker i de enkelte institutioner.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Fru Line Barfod for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er altså utroligt, at ministeren kan få sig selv til at stille sig herop og først sige, at der ikke er noget nyt, og så bagefter sige: Der er det nye, at vi åbner for, at man kan lave de her ordninger for 0-2-årige. Det er da ret nyt, at børn, fra de er 6 måneder gamle og kommer i vuggestue, kan opleve, at der er en madordning, som kun er for de børn, hvis forældre har råd.

Det, der er hele problemet, er jo, at næsten alle vuggestuer i Danmark i dag serverer god mad for børnene, men de gør det vel at mærke til *alle* børnene i vuggestuen. Der er ikke nogen forskel på, hvor meget ens forældre tjener, i forhold til om man kan få mad eller ej. Det, regeringen gør med det her forslag, er at sige, at hvis kommunen vil spare på daginstitutionerne på grund af dens stramme økonomi og så fjerner de madordninger, som kommunen betaler for, kan et flertal af forældrene indføre en madordning, hvor kun de børn, hvis forældre har råd, får mad.

Så skal ministeren altså ikke smøre ansvaret af på, at så må man lokalt finde ordninger. Det er ministeren, ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er ...

Line Barfod (EL):

... der gennemfører sådan en lov.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er tiden opbrugt. Det er det, den røde lampe betyder.

Så går vi videre i rækken af korte bemærkninger. Og jeg har foreløbig tre stående på listen. Det er hr. Ole Sohn, fru Mette Frederiksen og fru Lone Dybkjær. Først er det hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er selvfølgelig muligt, det kan ske for alle, at man ikke lige fanger spørgsmålet i første runde, og jeg kan forstå, at ministeren ikke helt fangede fru Line Barfods spørgsmål. Men svaret herpå tror jeg vil interessere mange forældre, som i dag har børn i vuggestue, som får kost til deres børn som et led i institutionens virke, men som nu med den nye ordning – for jeg kan forstå, at ministeren erkender, at det er en ny ordning – vil være i en situation, hvor de kan komme til at betale for det. Så er spørgsmålet, hvad man gør med dem, der ikke har råd til det. Det vil jo være en ny ordning. Og det bliver jo delt op, sådan at de børn, hvis forældre har råd til det, får kosten, og de, hvis forældre ikke har, gør ikke.

Man får det samme mønster, som man ser i folkeskolen, hvor nogle forældre sørger for ordentlig kost, andre gør ikke.

Ministeren eller regeringen eller det flertal, der stemmer det igennem, påtager sig et ret stort ansvar. Derfor er det jo lidt vigtigt, at Folketinget får ministeren til at erkende, at sådan hænger lovforslaget sammen. Det er da det mindste, man kan forlange.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg kan berolige hr. Ole Sohn med, at de ordninger, der er i dag for vuggestuebørn, bare kan fortsætte. Vi nedlægger jo ikke nogen ordninger. Så hvis forældrene er glade for den ordning, der er, så nedlægger vi jo ikke de ordninger, der er for vuggestuebørnene.

Men der er nogle steder, hvor man ikke har oprettet ordninger, og hvor vi altså med det her forslag giver mulighed for at oprette en ordning, hvor forældrene betaler maden.

Og der vil jeg bare sige, at det jo egentlig også er en helt naturlig ting, at forældre betaler for mad til deres egne børn. Det er der da ikke noget odiøst eller uhyggeligt i, hvilket fru Line Barfod sagde der var. Det er en helt normal ting, at forældre har det ansvar, at de skal sørge for, at deres børn får noget mad. Nu tilbyder vi bare, at de betaler for, at det bliver ordnet henne i vuggestuen eller børnehaven.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Er det ikke korrekt, at man med den her nye ordning, man indfører, sådan set også åbner for muligheden for, at kommunerne kan hæve gebyret? Det er sådan set det, der er hele øvelsen i det, går jeg ud fra, for ellers er der jo ikke nogen idé i at gennemføre lovforslaget. Ideen er jo, at man kan hæve gebyret.

Det er klart, at regeringen med den økonomiske politik, man i øvrigt pålægger kommunerne, sparer og strammer de kommunale budgetter, og så har kommunerne kun én mulighed for at få tingene til at hænge sammen, og det er ved at hæve brugerbetalingen. Det synes jeg da man skal sige åbent og ærligt. Det er et spørgsmål om at indføre mere brugerbetaling på daginstitutionsområdet. Og det er klart, at jo mere brugerbetaling man indfører, jo større sociale uligheder er der, og det er det, der meget godt kendetegner den her regering.

Så selv om ministeren har svært ved at forklare det, synes jeg, det er et skoleeksempel på, hvordan man kan lave større uligheder i samfundet.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu forstår jeg, at det er mig, der har svært ved at forklare det. Jeg troede bare, det var hr. Ole Sohn, der havde svært ved at forstå det, siden han bliver ved med at stille spørgsmål.

Men forholdet er det, at kommunerne naturligvis kan vælge at benytte sig af det her og dermed indføre en betaling for de 0-2-årige, hvis det er det, de vil. Men det må være det kommunale demokrati, der afgør det. Man kan jo ikke på den ene side sige, at man vil have et kommunalt demokrati, men på den anden side vil man bare sørge for, at kommunerne ikke træffer nogen beslutninger, som Socialistisk Folkeparti ikke kan lide.

Så kommunerne kan fortsætte de gratis ordninger, de har, eller de kan hoppe over i det spor, som er en mulighed her. Men det er jo op til kommunerne selv at træffe den beslutning, og dermed op til det lokale demokrati.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg bliver nødt til at tage ordet igen, for familieministeren kom til at sige, at vores modstand mod det her forslag ene og alene handler om, at

vi ikke vil stemme for et af regeringens lovforslag. Det er selvfølgelig ikke rigtigt. Vi ville faktisk meget, meget gerne lægge stemmer til et forslag, der kunne forbedre ernæringen og kosten i den enkelte daginstitution.

Når familieministeren siger, at det er forældrenes ansvar at sørge for, at deres børn får den rigtige ernæring, er vi faktisk enige. Men når det her forslag overhovedet dukker op, er det jo, fordi der også i regeringen er en erkendelse af, at det kan være svært at få det til at hænge sammen som børnefamilie, men forhåbentlig da også en erkendelse af, at det ikke er alle børnefamilier, der har muligheden for at sørge for, at deres børn får den rigtige ernæring.

Så vil vi sådan set gerne lægge stemmer til det her forslag, men vi vil ikke være med til at stemme ja til et forslag, der gør, at de svageste børn og de mest udsatte børn ikke får den kost og den ernæring, som vi i øvrigt kan blive enige om at alle børn skal have.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der er jo ikke nogen børn, der pludselig ikke får mad. Vi forbedrer mulighederne for madordninger. Det vil sige, at der er flere børn, som vil få tilbudt mad henne i børnehaven eller vuggestuen, ikke færre. Vi forringer jo ikke nogens muligheder, vi skaber flere muligheder.

Så må jeg sige, at det jo er muligt at lave fornuftige ordninger, der ikke koster det hvide ud af øjnene, og de forældre, som så betaler henne i børnehaven for madordningen, skulle jo ellers have betalt for madpakken. Så der er altså ikke den store forskel på før og nu.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvis det nu er sådan, at det ikke koster ret meget at oprette de her ordninger, og den faglige vurdering blandt de mennesker, der arbejder med børnene, alligevel er, at der er familier, der vil have svært ved at få råd til det, hvorfor siger regeringen og Dansk Folkeparti så ikke ja til vores forslag om at sikre, at de familier, der har friplads i forvejen, også kan få det, hvad angår maden? Vi er jo nede på – hånden på hjertet – at tale om måske 15-20 mio. kr.

Hvorfor har vi en familieminister, der ikke er stærk nok til at overbevise sin finansminister om, at de penge skal på bordet, sådan at man ude i den enkelte børnehave ikke skal opleve, at

der er børn, hvis forældre har mulighed for, at de er med i en god madordning, og så er der børn, hvis forældre ikke har mulighed for det? De skal så sidde med deres madpakker eller i værste tilfælde slet ingenting.

Kl. 16.50

For det er jo det, der er tilfældet i dag. Man kan da godt stå fra talerstolen her og sige, at det ikke er dyrt at smøre madpakker, når virkeligheden er, at der er børn, der ikke får madpakker med i børnehaven. Så er det da vores ansvar at sørge for, at rammerne bliver bedre for de børn.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg tror, at hvis der er nogen, der ikke får madpakke med, så er det måske, fordi forældrene ikke har tid til at få smurt de madpakker, ikke får det gjort. Det er forsømmelighed, og det kan man kritisere dem for. Nu giver vi altså mulighed for, at de kan klare det ved at betale for det, og det tror jeg gør at flere børn vil få madpakke med.

Så kan man undre sig over, hvor Socialdemokratiet var henne i de mange år, hvor de ikke indførte nogen muligheder for madordninger i børnehaverne. Det gør vi altså, og det skal man glæde sig over.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til ministeren vil jeg gerne sige, at det da er fuldstændig rigtigt, at flere familier vil få mulighed for at få nogle madordninger end i dag, og det er en god ting. Det, der er pointen er, hvorfor alle familier ikke skal have mulighed for det.

Det er derfor, vi synes, at de her madordninger skulle indregnes i institutionstaksterne og dermed altså også i de fripladsordninger, der er. Til det har ministeren svaret, at det synes han er en dårlig idé, for så skal der ske en finansiering af tilskuddet. Det må jo så være inde i DUT-forhandlingerne, så vidt jeg læser det her.

Det, jeg ikke forstår, er: Hvorfor vil ministeren ikke det? Ministeren siger, at de vil give 2 mia. kr. – på et eller andet tidspunkt, hvornår det så end måtte være – til forbedring af daginstitutionerne. Ministeren siger, at det er fantastisk vigtigt, at vi gør noget med maden, og det siger vi ved forskellige lejligheder at det er.

Vi ved også godt, at mange børnefamilier er presset enten økonomisk eller tidsmæssigt. Nu har vi altså her interesseret os for dem, der var

presset økonomisk, det er altså dem med friplads ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministerens tur til at svare ...

Lone Dybkjær (RV):
... hvorfor vil ministeren ikke det?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
... og så får fru Lone Dybkjær mulighed for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen det er jo sådan, at det er kommunerne og i sidste ende børneinstitutionerne selv, der må vælge, om de vil have sådan nogle madordninger. Det er jo ikke noget, man kan have alle steder, men de steder, hvor man kan have det, kan man vælge at gøre det, og så kan forældrene vælge at koble sig på. Dermed tvinger vi ikke noget ned over hovedet på nogen, heller ikke højere takster, som det jo ville være, hvis vi lagde det ind i takstbetalingen.

Men vi vælger at holde fast i, at forældrene skal føle et ansvar for, at børnene får noget mad, og derfor skal de betale for det – en almindelig brugerbetaling. Og det er jeg sikker på at forældrene stort set overalt vil værdsætte at vi giver mulighed for.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Lone Dybkjær for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):
Jamen der er altså en anden mulighed end den, ministeren foreslår. Og der er det bare, vi spørger, når ministeren går så meget op i mad: Hvorfor skal alle familiers børn så ikke have mulighed for at få en madordning? Og hvorfor kan vi ikke etablere de sociale ordninger, sådan at det bliver muligt, altså at forældrene betaler for maden – det skal vi lægge ind i taksterne – og at man så etablerer nogle fripladsordninger, som gør, at de svagere familier også får nogle muligheder? Det er det, ministeren ikke vil, og det er det, der er det asociale i forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren. ... Ministeren ønsker ikke ordet, så vi går til næste korte bemærkning, og den er fra hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nogle gange, når man hører noget heroppefra, er det lige før, ørerne falder af. Det er tilfældet, når man f.eks. hører en minister udtale sig så varmt for madordninger og påstå, at den forrige regering ikke gjorde noget, når vi ved, at den forrige regering på baggrund af Enhedslistens forslag jo fik gennemført en forsøgsordning, hvor man kunne etablere madordninger i skoler og daginstitutioner over hele landet, og at det allerførste, denne her regering så gjorde, var at afskaffe den ordning. Så synes jeg, det er lige strengt nok at komme her og sige, at andre ikke har gjort noget, og at det kun er en selv, der er en helgen.

Når man bliver syg i det her land og kommer på hospitalet, får man samme behandling, uanset hvor rig man er. Når børn kommer i skole, går i folkeskole, får de samme behandling, samme kvalitet af undervisning, de har ens rettigheder alle sammen, uanset hvor rige deres forældre er. Når børn kommer i daginstitution, får de samme kvalitet af pasning, de har de samme rettigheder, uanset hvor rige deres forældre er. Det er jo en smuk lighedsmålsætning, lighedsgrund-sætning. ...

Kl. 16.55

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Ja tak!

Frank Aaen (EL):

... Bekymrer det slet ikke ministeren, at vi bryder med det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, jeg er sådan set ikke bekymret. Alle får mulighed for at tilbyde sådan nogle ordninger, hvis de vil, og forældrene kan sige ja til at acceptere ordningen. Det tror jeg at mange, formentlig de fleste, forældre vil.

Så alle er sådan set stillet lige i denne her sammenhæng. Alle kan tage imod tilbuddet, hvis de vil. Det er sådan, at der er lighed på den måde. Alle kan vælge det, hvis de vil. De kan også vælge det fra. Jeg tror, de fleste vil vælge

det til og sige, at det vil de da gerne få klaret henne i børnehaven, og så betale det, maden koster, og det, køkkenmedhjælperen eventuelt koster – og det bliver ikke de store beløb.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu kan ørerne nok ikke falde af to gange, i hvert fald ikke samme dag, men så hører vi ministeren sige: Det er noget, man selv vælger.

Hvad er det, vi taler om her? Vi taler altså om børn fra 0 år. »Det er noget, man selv vælger«. Det er da ikke noget, børnene selv vælger, det er da noget, deres forældre vælger, ud fra hvilke økonomiske muligheder de har.

Det, vi vil se fremover – og det er det, jeg ikke kan forstå at selv den mest liberale minister ikke kan få ind i sit hoved – er, at vi altså vil have børn i en daginstitution, der er et halvt år gamle, som rækker ud efter frugtskålen og får en over nallerne, fordi forældrene ikke har betalt for frugten og det kun er for dem, der har betalt; der vil være børn, som vil se, at nogle får dejlig, varm mad, mens de ingenting får.

Det er altså børn på 6-12 måneder i en vuggestue, der skal opleve klassemodsatninger på den måde: de, der har råd, får varm mad, og de, der ikke har råd, får ingenting. Jeg forstår ikke, at det ikke bekymrer ministeren for familier mere, end det tilsyneladende gør.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi gør faktisk ikke noget nyt, andet end at man kan indregne køkkenmedhjælperens løn. Ellers er alt det med betalinger fremover det samme, som det hele tiden har været. Så enkelt er det. Man kan indregne køkkenmedhjælperens løn, men man har hele tiden skullet betale for maden i børnehaven, så der er altså ikke nogen revolutioner her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 58 stemmer (V, DF og KF) mod 45 (S, RV, SF og EL).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 43: Forslag til lov om ændring af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tilægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrstidsfond. (Hedgeföreninger).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 23/2 2005. Første behandling 3/3 2005. Betænkning 12/5 2005).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 8 stemte for, 97 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

KL 17.00

Ændringsforslag nr. 11 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4-10 og 12 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.